
חדשות סרוגים < סרוגות < דיבור נשי < לא רק נרות ולבבות:
האהבה שלא שמחים לדבר עליה

דיבור נשי, סרוגות

טור דעה: לחולל בכרמים ולחולל שינויים

'כולם שרים על אהבה, אף אחד לא שר על
נישואין': לכבוד ט"ו באב, חן כהן בטור אישי
על האהבה, שלא כולם שמחים לדבר עליה
מעבר לורדים, המתנות והנרות

תגיות: ט"ו באב טור דעה יום האהבה לחולל בכרמים

חן כהן, חדשות סרוגים 11:22 07.08.17 ט"ו באב תשעז



לחולל בכרמים ולחולל שינויים (צילום: שטארסטוק)

ט"ו באב, חג האהבה העברי.

יש לי תיאוריה שאומרת שכל חג יהודי שמסתדר טוב עם קניות ומתנות מחזיק מעמד (הכוונה לכך שיש מודעות וממשיכים לקיים אותו), אפילו יום כיפור (נעליים ובגדים לבנים. נגיד, לצורך העניין, תשעה באב לא).

אוהבים למכור לנו שירי אהבה ברדיו, יינות מיוחדים, ורדים אדומים, בשמים, נרות ועוד מוצרים מלליון.

או כמו שאני אוהבת לקרוא לזה: כולם שרים על אהבה, אף אחד לא שר על נישואין. ולא שיש סתירה בין השניים, אבל בהחלט יש מאבק קיום. ועוד כמה וכמה כשיש נישואין מעורבים כאשר אחד מבני הזוג חזר בתשובה/ בשאלה באמצע החיים.

איך זה קרה לו באמצע החיים? זה בטח יעבור לה... ועוד כאלה מחשבות עוברות בין בני הזוג כאשר אחד מהם מפר את האיזון בבית. נכנסים למאבק קיום ועוד כזה שיכול לערב את הילדים והם מצדם תופסים צד. במאבק כמו במאבק כל צד מושך לכיוון שלו, מי צועק חזק יותר, מי קובע בבית את הטון.

הוא לא מסוגל להתמודד איתי, הוא עוד רגע נופל ואני אהיה עם היד על העליונה וגם אראה את זה ו"אראה לו מה זה". ממש כמו אמא שלו. ורדים אדומים מישהו?

המשבר שנוולד מתוך המצב הדתי החדש מתחיל בעיקר ממקום של מי צועק חזק ולא ממקום של הקשבה, כי "האוטומט" הראשוני שלנו הוא "זה לא יחזיק מעמד", "זה יעבור לו" ועוד תקוות שוא כאלה ואחרות.

מצד שני יש פחד שהקול שלנו, האנשים הסטטיים, לא יישמע, אנחנו מבינים שהרבה דברים הולכים להשתנות בבית וטבע האדם לפחד משינויים.

שלומי ואני חווינו את המשבר בדת מתוך משבר זוגי: אם משבר בפני עצמו לא היה מספיק אז שיח כמו: "עישנתי אחרי הדלקת נרות".

"ממתי את מעשנת בכלל?" היה בשגרה.

זה קול צעקה, נראה אותך? לא אלאה אתכם בדרמות ובדציבלים שהשתמשנו בהם, מה שבטוח שירי אהבה ונרות לא היו שם. אחרי תהליך שעברנו למדנו לבחור.

כל בוקר לבחור מחדש, בכל חוסר הסכמה לבחור מחדש, להיכנס לעולמו של בן הזוג וללמוד ועדיין לבחור מחדש. להבין שהצד השני לא מאיים, שהסיפורים שסיפרנו לעצמנו כל השנים על דתיים/חילוניים גרמו לדמות שעומדת מולי להיראות בחושך ואותי תחת אלומת אור, "אני רואה את האור, איך הוא לא רואה?"

למדנו להקשיב לצרכים ולא רק לאמירות ולעמדות (אני אוהבת לבלות במקומות מגניבים/ אני אוכל כשר, לא רוצה להישאר לבד בשבת בבוקר / אני רוצה ללכת לבית הכנסת ועוד דוגמאות הרות עולם)

למדנו לדבר- להגיז מה לא עובד וגם לא בצעקות, אלא בשיח אינטליגנטי ואפילו מוקפד,

למדנו לראות איך הצד השני מפעיל את הדמיון ונהיה יצירתי, עושה צעדים לקראתי כדי להקטין את הפער, עושה ויתורים בשבילי- בשבילנו ולמדנו להוקיר. כל כך לא מובן מאליו לשנות דפוסי התנהגות למען אדם

שאוהבים, למען נישואים שעושים הכל כדי שיישאר
חזקים.

אז שירי אהבה? לגמרי! יין, ורדים הכל. כל יום צריך
לחגוג את האהבה ואת הקשר הזוגי ואם גם מלווים
לזה מבצעים בקניון אז מצוין!

ציניות בצד (ויש בטון), לחגוג את האהבה כל הזמן,
לחגוג כי אנו בוחרים מחדש בבן הזוג שלנו.
וכן, לחגוג את זה שאנחנו גדולים מהחיים.

*נרשם בלשון זכר מטעמי נוחות. רלוונטי לשני
המינים. ט.ל.ח.

=====

הכותבת חן כהן ובעלה השתתפו בסדנת זוגיות של
עמותת 'התקשרות זוגית - מחברים קצוות בבית'
המלווה זוגות של דתי-חילוני לגישור על הפער
ולהמשך חיים משותפים קרובים ובריאים.

מצטרפים לדף הפייסבוק של סרוגים ונשארים מעודכנים כל הזמן

